

Стари повѣрия и легенди, които изглеждатъ възможни и правдоподобни, когато човѣкъ е въ Коджа-Орманъ! Това е нѣкакъвъ фантастиченъ миръ, изпълненъ съ разнообразенъ и стихиенъ животъ, не стѣсняванъ отъ нищо, тържествуващъ и ситъ срѣдъ това изобилие на влага и храна. Плодоноснитѣ недра на земята щедро кърмятъ тоя животъ, растителността лудѣе, множи се и удавя всичко въ зеленината си. И тя не се свършва при границитѣ на гората: отъ дветѣ страни на Коджа-Орманъ се разстила, все тъй девствено и зелено, Сарж-Шабанското поле.

Трудътъ и усилията на човѣка като че немогватъ предъ това веселие на природата. И пролѣтъ, когато тукъ-таме въ полето се появяватъ малки квадрати отъ изорана земя — това изглежда като миниатюрни драскотини върху здравата снага на земята. И ясно се вижда, че единствениятъ поминѣкъ, който не би билъ въ противоречие съ тая могъща и дива природа, това е скотовѣдството. Но голѣмитѣ стада отдавна сж изчезнали и въ топлитѣ южни нощи отколе вече не звучи пѣсенъта на звънцитѣ. Тѣ стоятъ захвърлени по таванитѣ, както въ чифлика на Хаджи Ибрахима. И въ тия замлѣкнали звуци, подъ праха на годинитѣ, погребана е за всѣкога пленителната поезия на доброто старо време.